

100 Års "Free Energy"-Myter Afsløret

En radioteknisk og historisk totalanalyse af parasitisk strømhøstning (RF-Harvesting)

Af OZ6YM, Palle A. Andersen – August 2026

Introduktion:

Myten om den Magiske "Black Box"

Gennem mere end et århundrede har offentligheden med jævne mellemrum hørt om karismatiske opfindere, der hævder at have konstrueret apparater, som kan generere massive mængder elektrisk strøm ud af den blå luft. Debatten om disse opfindelser er næsten altid præget af mystiske teorier om "fri energi", nulpunktenergi, overenhedskoefficienter ($\text{Effekt} > 100\%$) og påståede brud på termodynamikkens love.

Når man imidlertid piller det pseudovidenskabelige røgslør væk og analyserer apparaterne med en erfaren radioamatørs briller, Maxwells ligninger og klassisk radioteknik, falder mysteriet fuldstændig fra hinanden. Nøglen til at forstå disse apparater ligger i at indse, at de ikke er *generatorer*, men derimod ekstremt vel designede, uautoriserede *modtagere*. De fungerer via **parasitisk høstning (RF-Harvesting)** – en proces, hvor apparatet fungerer som en elektromagnetisk svamp, der suger de kraftige radio-, mellembølge-, langbølge- og mikrobølger ud af atmosfæren, som andre (radiostationer, teleselskaber og militæret) allerede har brugt enorme summer på at generere og sende ud.

Denne rapport kortlægger den historiske og tekniske røde tråd fra Nikola Teslas tidlige eksperimenter til moderne YouTube-fænomener.

Den Historiske Gnist – Nikola Tesla i Colorado Springs (1899)

For at forstå, hvordan "free energy"-myterne opstod, skal man spole tiden tilbage til 1899, hvor geniet Nikola Tesla udførte sine berømte højspændingseksperimenter i Colorado Springs.

Eksperimentet og myten

Tesla stak glødepærer direkte ned i jorden flere kilometer væk fra sit laboratorium, og til tilskuernes målløshed lyste pærerne trådløst op i terrænet. Dette eksperiment er lige siden blevet kapret af fri-energi-bevægelsen som det ultimative bevis på, at Tesla fandt en metode til at trække gratis strøm ud af selve planeten eller universet.

Den sande fysik

Tesla påstod aldrig, at han skabte energi ud af ingenting. Hans system, *The World Wireless System*, var tænkt som en metode til at *transmittere* strøm over store afstande ved at bruge Jorden og ionosfæren som elektriske ledere.

1. Tesla brugte enorme mængder konventionel strøm fra det lokale kulkraftværk til at drive sin gigantiske *Magnifying Transmitter* (en enorm Tesla-spole).
2. Han pumpede denne energi direkte ned i jorden med ekstrem høj spænding, så hele jordbunden i nærområdet vibrerede elektromagnetisk.
3. Når pærerne lyste i terrænet, fungerede jorden blot som en trådløs forlængerledning.

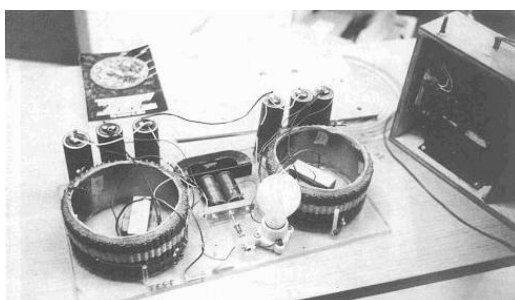
Tabet af energi over distancen var gigantisk, hvilket gjorde systemet fuldstændig kommercielt ubrugeligt. Men eksperimentet beviste overfor eftertidens svindlere, at det var muligt at få pærer til at lyse trådløst, hvis bare der var en tilstrækkelig kraftig, ekstern energikilde til stede i luften eller undergrunden.

"Kalundborg-fænomenet" som det historiske bevis

- **Det danske fænomen:** I perioden 1960–1980'erne udnyttede sommerhusejere i det tætte sommerhusområde på Gisseløre, det intense elektromagnetiske felt tæt ved Kalundborg Radiofonistation. Senderen kørte på det tidspunkt med en enorm effekt på op til 150–300 kW på langbølge (243–245 kHz).
- Ved at spænde lange kobbertråde ud i haven fungerede disse som parasitære antenner i senderens nærfelt. Disse opsamlede energi nok til, at lysstofrør inde i de små sommerhusstuer kunne lyse helt gratis, indtil Post & Telegrafvæsenet greb ind over for "energyveriet". Denne historiske virkelighed er blandt andet dokumenteret i artikler hos *Ingeniøren*.

Teknisk Afmystificering af Lester Hendershots Generator

En radioamatørs perspektiv baseret på VHF-radio erfaring

Som start på mit radioamatørliv i 1970'erne, var måleinstrumenter sjældne, og man måtte bruge, hvad der var til rådighed. For at tune output på min 2 meter sender, brugte vi en lommelygtepære med en lille spole med et par vindinger, og holdt den i nærheden af tankkredsløbet i senderens udgang, og tuned kredsløbet til max lys i pæren. Det var en simpel, men effektiv demonstration af trådløs energiopsamling via induktiv kobling.

Når vi tager denne praktiske erfaring og overfører den til Lester Hendershots berømte "Fuel-less Generator", som blev demonstreret i USA i 1928, falder brikkerne på plads:

Det geografiske epicenter: Hendershot boede og lavede sine forsøg i Elizabeth (nær Pittsburgh, Pennsylvania), stærkt i nærheden af 1920'ernes absolutte radioboomb.

De rygende pistoler (Radiostationerne):

- **KDKA (East Pittsburgh):** Ejet af Westinghouse og kendt som verdens første kommercielle radiogigant. Netop under Hendershots mest aktive år i midten og slutningen af 1920'erne, skruede de konstant effekten op og eksperimenterede med massive super-sendere på **50.000 watt (50 kW)** og derover.
- **WCAE (Pittsburgh):** Den anden lokale mastodont, som sendte kraftigt og stabilt i samme område på mellembølgebåndet.
- **Det nord-sydlig røgslør:** Hendershots hårdnakkede påstand om, at hans maskine absolut skulle vende i en præcis nord-sydlig retning for at fange "Jordens magnetfelt", var en genial afledningsmanøvre. Geografisk lå Westinghouses gigantiske sendemast (KDKA i East Pittsburgh) stik nord for hans bopæl i Elizabeth. Retningen handlede udelukkende om at vende hans spoler mod den kraftigste sendemast for at maksimere signaloget.
- **Kurveflettede spoler (Basket-weave):** Konstruktionen af Hendershots spoler var ikke en magisk generator, men 1920'ernes mest avancerede, tabsfrie loop-antenne. Denne specielle kurveflet-metode minimerede spolens egenkapacitet og gav en ultra-høj Q-faktor (godhedstal), hvilket er afgørende for at trække maksimal energi ud af et svagt felt.
- **De bipolære kondensatorer:** Hans hjemmerullede papir- og foliecyindre var skabt til højfrekvent vekselstrøm (RF) og dannede et kompakt, internt LC-svingningskredsløb (en tuner) midt i spolerne.
- **Resonans-beviset:** Thomsons resonansformel afslører, at komponenternes anslåede værdier 130 mikroHenry og 7,8 nF, fik apparatet til at gå i knivskarp resonans i det lave mellembølgebånd omkring 500–530 kHz. Dette var datidens mest energitætte frekvensbånd, da det husede kraftige maritime nødkanaler og blandingsprodukter fra de lokale storsendere.
- **Den mekaniske buzzer:** Fungerede som et ulineært gnistgab og en mekanisk ensretter, der "blandede" og hakkede den opsamlede RF-højspænding fra KDKA og WCAE ned til en lavere frekvens og brugbar strøm, som kunne tænde en glødepære.

"Shielded Box"-testen som det endelige bevis

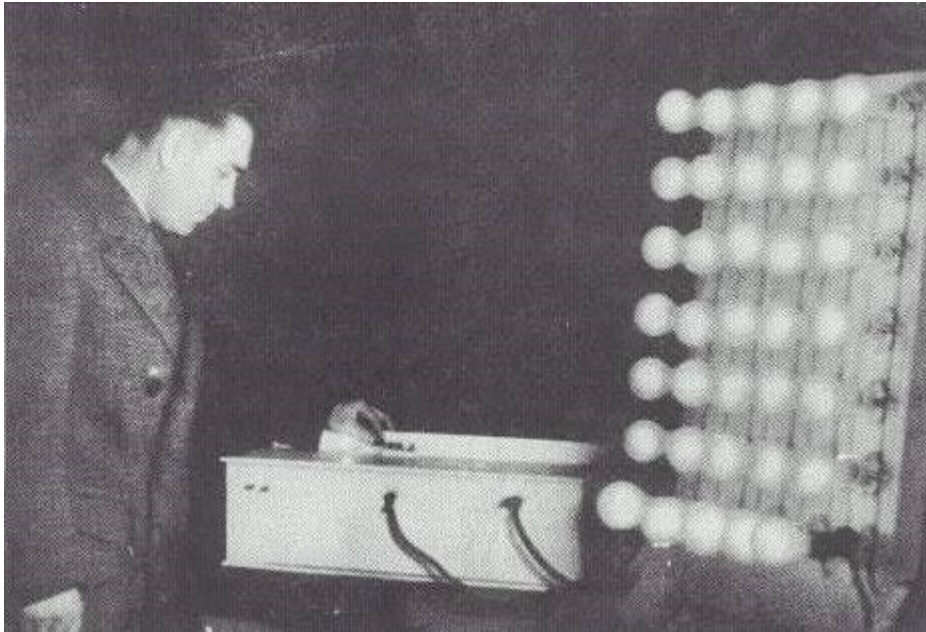
The New York Times i marts 1928.

Da Hendershot udstillede sin maskine i Pittsburgh, udfordrede en lokal forskningsingeniør ved navn Dr. F. W. Hochstetter ham. Hochstetter udtalte til avisen, at maskinen var en "fluke" (en tilfældighed/snyd). Han udfordrede Hendershot til at placere generatoren i en fuldstændig afskærmet metalkasse (et Faraday-bur), som ville blokere for alle elektriske strømme og radiobølger i atmosfæren.

Hochstetter sagde: "Hvis den bliver ved med at køre inde i den afskærmede boks, vil jeg indrømme, det er en vidunderlig opfindelse. Ellers ikke."

Hendershot nægtede at udføre testen og forlod byen kort efter. Han vidste udmærket godt (eller opdagede), at hvis man klippede forbindelsen til Pittsburghs massive radiosignaler, ville hans magiske "Free Energy"-kasse blive øjeblikkeligt standdød.

1930'ernes Krystal-trick – T. Henry Moray

Kort efter Hendershot trådte en ny opfinder ind på den amerikanske scene: **Thomas Henry Moray** fra Salt Lake City, Utah.

Myten og "Black Boxen"

I 1930'erne præsenterede Moray en stor, lukket trækasse med målere på fronten, som han kaldte sin *Radiant Energy Device*. Når han koblete en meget lang udendørs antenne og et solidt jordspyd til kassen, kunne han – helt uden batterier eller forbindelse til stikkontakten – trække, **påstod han**, op til **50 kilowatt (50.000 watt)** stabil strøm. Det var nok til at tænde rækker af kraftige glødepærer og køre tunge elektriske strygejern foran måbende journalister og ingeniører.

Når skeptikere beskyldte ham for snyd, tog han maskinen med ud i Utahs øde ørkener eller op på isolerede bjergtinder, hvor han kastede antennetråden op i et tørt træ, hvorefter maskinen stadig producerede strøm. Moray påstod, at universet var et "hav af energi" (*The Sea of Energy*), og at hans **boks fungerede som en radio**, der var indstillet på at fange kosmiske stråler fra rummet. Hans dybeste hemmelighed var en speciel komponent inde i kassen, som han kaldte sin "**svenske krystal**".

Den sande fysik

Morays apparat var i virkeligheden opbygget efter nøjagtig samme princip som en **krystalradio**. En krystalradio kræver netop en meget lang antenne og en god jordforbindelse for at fungere, og krystallen (dioden) fungerer som ventil, der ensretter radiobølgerne. Krystalradioer høster rent faktisk strøm direkte ud af luften, men kun i mikrowatt-størrelsen – nok til et par høretelefoner.

For at generere 50 kW og tænde 35 kraftige glødepærer, kræves der enorme mængder energi. Det visuelle setup med den lange antenne og jordingen fungerede primært som et genialt røgslør overfor investorerne.

Den bekvemme sabotage

Da investorer og uafhængige fysikere i slutningen af 1930'erne strammede nettet og krævede at få lov til at skille kassen ad for at undersøge den "svenske krystal", indtraf en yderst belejlig katastrofe: Moray påstod, at en af hans assistenter i et raserianfald havde **taget en økse og hugget hele maskinen i småstykker**.

Moray hævdede, at han aldrig siden var i stand til at genskabe den kemiske blanding i krystallerne.

Dette er et klassisk retorisk og praktisk greb i fri-energi-verdenen: Når sandheden er tæt på at blive afsløret, ødelægges maskinen, så opfinderen kan bevare sin status som miskendt martyr uden nogensinde at skulle stå til regnskab for sit bedrag.

Teknisk Afmystificering af Steven Marks TPU (Toroidal Power Unit)

Steven Mark, forrest i billedet ved demonstration af 1 K Watts TPU.

Mange har gennem årtier diskuteret, hvordan Steven Marks TPU-ringe i 1990'erne kunne tænde glødepærer på 200W og helt op til 1000W under demonstrationer i USA uden synlige ledninger. En søgning på YouTube på "Steven Mark TPU" viser stadig disse demonstrationer.

Nøglen til at løse mysteriet kom paradoksalt nok fra en ingeniør, der fik lov til at veje den mellemste 200-watts TPU-model og konstaterede, at den kun vejede **mellem 350 og 400 gram**.

For en eksperimenterende radioamatør er denne ekstremt lave vægt en åbenbaring: Det udelukker definitivt tunge transformator-kerner, store batterier eller traditionelle jernkerner. Der kunne absolut ikke være ret meget jern i den konstruktion. Fænomenet kan i stedet forklares fuldstændig med klassisk radioteknik, Maxwells ligninger og elektromagnetisk resonans i en ultra-let luftspole.

- **Langbølge-opsamling i USA:** I det område i det sydlige Californien, hvor Steven Mark opererede, var luften og undergrunden på samme måde præget af kraftige, lavfrekvente signaler og langbølger i området 150–200 kHz (herunder aeronautiske navigationsfyr (NDB) og militære kyst- og ubådssendere), der pumper massive mængder energi ud.

TPU'ens konstruktion: En ultra-høj-Q luftspoleantenne

Når man befinder sig i nærfeltet af en kraftig langbølgesender, fungerer det elektromagnetiske felt som en gigantisk, spredt transformator. Videoer og vidneudsagn af TPU'ens indre afslører en konstruktion, der er den ultimative praktiske opskrift på et svingningskredsløb med en ekstremt høj Q-faktor (godhedstal).

- **Den rene luftspole (200W-modellen):** At 200W-modellen kun vejede 350–400 gram skyldes, at den var konstrueret som en ren luftspole uden nogen tung kerne overhovedet. Dette eliminerede alle former for jern- og hvirvelstrømstab ($R_{\text{core}} = 0$) samt dielektriske tab, hvilket er afgørende ved høje frekvenser.
- **Mekanisk stabilitet i den store model:** Først i den helt store 1000W-model introduceredes en flamingokerne. Da flamingo består af ca. 98 % luft, fungerede det som en glimrende mekanisk støtte for de tunge vindinger, uden at ødelægge luftspolens elektriske egenskaber.
- **Tyk kobbertråd:** Der blev anvendt ret tyk kobbertråd (formodentlig omkring 1 ½ mm, hvilket reducerer den ohmske modstand (R_s) markant for at maksimere Q).
- **Stor afstand (½–1 cm) mellem vindingerne:** Dette "space-winding" minimerer spolens egenkapacitet (C) drastisk, så den forbliver en ren induktans, der kan tvinges i perfekt resonans udefra.

Opfinderens egne ord bekræfter antenneteorien

Steven Mark har i sine egne skrifter udtalt to ting, der fungerer som det endelige, radiotekniske bevis ("The Smoking Gun"):

"I tilfældet med min strømforsyning skaber du flere frekvenser inden for umiddelbar nærhed af kollektorspolens omkreds... Frekvenserne er direkte relateret til kollektorspolens omkreds."

I radioteknikken er omkredsen på en optimal ring- eller loop-antenne direkte låst til den bølgelængde, den skal modtage. Ringens omkreds vil desuden gå i resonans med de harmoniske overtoner, hvilket skaber stående bølger – eller netop "flere frekvenser inden for samme rum", hvilket i teorien tillader opsamling fra flere forskellige nærliggende kraftige radiostationer.

"Du kan begynde at opsamle strømmen og sprede den uden behov for forstærkning, fordi signalkilden bliver også til strømkilden og har den naturlige tendens til at køre med forstærkning."

Dette er den reneste definition på passiv resonansforstærkning i en antennes nærfelt. Når en høj-Q spole bringes i perfekt resonans med en ekstern, kraftig RF-sender, stiger spændingen eksponentielt ($V_L = Q \times V_{\text{in}}$). Signalkilden i luften bliver til strømkilden via tæt, gensidig induktion.

Blandingssignalet (ca. 6 kHz) og varmemproblemerne

- **Pærerne lyser direkte på LF/VLF:** En glødepære er en ren ohmsk modstand. Hvis du sender rå langbølge-energi (150–200 kHz) direkte ind i en pære, vil den lyse fejlfrit på den termiske RMS-energi. Steven Marks egen beskrivelse af signalet som "DC med en masse støj" skyldes sandsynligvis datidens almindelige multimetre, der blev fuldstændig overstyret og forvirret af det komplekse RF-signal.
- **Svingninger på 6 kHz:** Steven Mark forklarede selv, at den mellemste 200-watts udgave havde svingninger omkring 6 kHz, hvilket mærkedes som en svag vibration, når den blev holdt i hånden. Som radioamatør er det nærliggende at antage, at det skyldes et internt blandingskredsløb (**heterodyn-princip**) skjult i den tillukkede ring. Når de opsamlede LF-frekvenser fra det indbyggede spole-array mødes i effektelektronikkens ulineære halvlederovergange, opstår der intermodulation. Dette lavfrekvente 6 kHz blandingsprodukt kunne herefter omsættes til mekaniske mikro-vibrationer i selve luftspolens vindinger på grund af Lorentz-kræfter.
- **Kontrolsignalernes vitale rolle (Fasestyring):** Steven Mark lagde i sine videoer stor vægt på, at specifikke "kontrolsignaler" var absolut livsvigtige for, at TPU'en overhovedet fungerede. Set med radioamatørens briller er dette fuldstændig logisk. Når man høster energi fra en eller flere separate spoler – potentielt afstemt til forskellige frekvenser eller harmoniske overtoner – skal de opsamlede signaler faselåses og synkroniseres præcist. Uden aktive kontrolsignaler til at styre timingen ("gating") i effektelektronikkens halvledere, ville signalerne modarbejde hinanden og udslukkes. Kontrolsignalerne var altså ikke en magisk tændingsnøgle til fri energi, men derimod nødvendig elektronisk fasestyring for at sikre, at energien fra spolerne blev lagt sammen i fase og ledt ud i belastningen.

Det radiotekniske røgslør og det store investorbedrag

Når man samler de radiotekniske brikker, står det klart, at Steven Mark ikke opdagede en ny energikilde, men derimod en genial måde at maskere trådløs energiopsamling på for at malke investorer for penge gennem flere år. Hvis han havde indrømmet, at TPU'en blot var en højeffektiv radiomodtager, ville hans "fri energi"-imperium være kollapsede. Ingen investerer i en passiv antenne, der bliver strømløs, hvis den flyttes væk fra nærfeltet.

Nutidens Radiosnylter – Dr. James Schwartz (Noah's Ark Research)

Myten lever i bedste velgående i dag, og på YouTube finder man i dag en række videoer med **Dr. James B. Schwartz** (ofte kaldet "Ben"), som er formand for den såkaldte *Noah's Ark Research Foundation*.

Myten og "regeringskonfiskationerne"

Schwartz præsenterer i sine videoer et apparat kaldet en **ERR Fluxgenerator** (Schwartz Flux Generator). Det er en lukket boks, som han påstår er en trådløs, selvstående generator, der kan levere op til 900 watt kontinuerligt. Gennem de seneste år er det blevet en gigantisk trend for indiske DIY- og teknik-kanaler på YouTube at dele diagrammer og videoer af denne maskine under titler som *"Dr. Swarts Free Energy Generator - 100% Working"*.

Når man lytter til Schwartz' egne videoer, trækker han på nøjagtig de samme konspiratoriske bortforklaringer som T. Henry Moray. Han hævder, at hans første prototyper blev "konfiskeret af den amerikanske regering", og at da han i 2002 forsøgte at masseproducere maskinen i Japan, trådte de japanske myndigheder til og beslaglagde alt få dage før lanceringen. Nu påstår han at operere i Filippinerne for at undgå myndighederne.

Den geografiske og tekniske afsløring

Officielt er Dr. James Schwartz og hans organisation registreret i **Fountain Hills, Arizona, USA**. For en radiotekniker blinker alle advarselsslamper med det samme ved denne lokation. Fountain Hills ligger nemlig i den absolutte periferi af storbyen **Phoenix, Arizona** – et område, der er berygtet for at have nogle af USA's mest kraftfulde og tætte elektromagnetiske felter:

- Phoenix-dalen huser enorme kommercielle AM- og FM-sendemaster, der pumper hundredtusindvis af watt ud i æteren døgnet rundt.
- Arizona er spækket med store, højteknologiske militærbaser (herunder *Luke Air Force Base* og *Fort Huachuca*), som benytter ekstremt kraftige radaranlæg og højfrekvente militære kommunikationssystemer.

Schwartz' maskine er endnu et klassisk eksempel på **RF Harvesting**. Under demonstrationerne i Arizona fungerer hans lukkede kasse med spoler som en parasitisk modtager, der suger den massive mængde elektromagnetiske forurening til sig, som de lokale kommercielle master og militære radarer pumper ud. I videoerne understøttes dette af smarte kameraklip. Hvis man flyttede Schwartz' generator langt ud i en fuldstændig afskærmet dybhavsgrav uden radiosignaler, ville den omgående blive fuldstændig stendød.

ENDELIG KONKLUSION

Når man trækker linjerne op fra Nikola Teslas jordledningsforsøg i 1899, over Lester Hendershots mellembølgesnylter i 1928, T. Henry Morays krystalradio-trick i 1930'erne, Steven Marks høj-Q luftspole i 1990'erne, og frem til James Schwartz' moderne fluxgenerator i Arizona, står den fysiske sandhed fast:

Ingen af disse opfindere har nogensinde produceret en eneste watt "fri energi".

De har alle overtrådt eller forsøgt at skjule termodynamikkens love ved hjælp af retoriske røgslør (såsom "nord-syd-justering", "hemmelige krystaller" eller "regeringskonfiskationer"). I virkeligheden har de blot bygget geniale, parasitiske modtagere. At kalde deres apparater for "Free Energy" svarer til at placere en lille vindmølle direkte bag udstødningen på naboens store lastbil og påstå, at man har opfundet en ny form for gratis, grøn vindenergi. Strømmen er allerede produceret, betalt og udsendt af andre – opfinderne har blot fundet en måde at stjæle den på fra luften og maskere det som et mirakel for at tiltrække godtroende investorer.